Béres Attila

Apokrif töredékek

Lancelot

Én Lancelot, a legtisztább lovag, ki élen jártam a szent Grál kutatásában, és érette oly messzire kalandoztam, hogy kishíján a Föld pereméig jutottam, a szentség iránti megveszekedett szomjúságtól vezetve, cselekedetimben, Krisztusra mondom, mindig az a hótiszta cél vezérelt, hogy szolgáljam uramat, Arthur királyt; és választott úrnőm, Giunevere képe szívemben és keszkenője sisakrostélyom alatt (meg néha máshol abban a melegben), ez sarkallt és űzött, uram hitvese és választott úrnőm iránti fogadalmam vezérelt minden cselekedetemben, és nem engedett letérni a helyes lovagi útról, így győzelmeimben az ilyenkor szokásos, Guinevere nevére való felesketések után, hát mit mondjak, a legdicsőbb diadalok révén éltettem királyomat és a kerekasztal nemes társaságát, nem feledkezve meg az úrnőmet illető apró emléktárgyak ilyenkor szintén szokásos behajtásáról. És az napon, mikor a Grál kelyhéről keserves bánatban le kellett mondanom, hazaindultam.

És én, Lancelot, a legdicsőbb lovag, hoztam a Szentföldrül harmincháromkóborlovagot teljes fegyverzetben, lóval, egy csodatévő olajjal bekent szilaj berber családot, szintén felesküdve Guinevere nevére, egy soha nem mosakodó oszlopszentről származó ágyékkötőt, első-, másod- és harmadosztályú próféták csontjait színarany szelencében és szaracén királyok szakállát szertifikációval, szerecsen rabszolgát, nyelve alatt szivárványon lebegő csipkés hófehér arábiai kastély kulcsával, ékkövekkel kirakott teknőcszelencében az örök ifjúság balzsamát, mit núbiai kígyófarkú szárnyas oroszlán őrizett, továbbá zafírból metszett üvegcsében a Holt-tengerből egy kortyot és egy másik, katedrálüveg butykosban mézfolyású andalúz borok párlatát kisebb csodákra. És mindent, mindent, lovagokat, csontokat, szelencéket, kenőcsöket, szilaj berbereket Guinevere lába elé szórtam. És akkor, abban a dicső pillanatban, Guinevere koromfestéktől ragacsos pilláját felvetvén, némiképp kínaias hanglejtéssel azt mondá: Valami MEGLEPETÉST nem hoztál?

A várkastély alatti erdőben pedig mint távoli mennydörgések visszhangja, felzengett a hótiszta fehér egyszarvú unikornis hangja... talán azt mondta volna... te marha...?

És én, Lancelot, szűz lovag, Artus király kerekasztalának legfényesebb lovagja, rögtön tudtam, hogy nincs megnyugvás a Földön, hogy újra indulnom kell, új utakra, hogy nekem szólt ez éteri izenet.

Arthur

Én Artus, Anglia hét királyságának főkirálya, ura germán angoloknak, keltáknak, pikteknek, skótoknak, frankoknak, alemanoknak, szászoknak, jütöknek, normannoknak eltévedt dánoknak és még egy tucat itt ragadt sánta és félvak rómainak is, a nagy birodalmak alapítóinak biztonságával tudtam, hogy kezemben a jövő, sáfárkodnom vele uralkodói kötelesség, s ha jól végzem munkám isten dicsőségére, gazdagon s békén halok meg, hírnevem túlél harminchat nemzetséget, Avalon szigete az örök dicsőség aziluma leend.

Csakhogy leghűbb alattvalóim felettébb büdösek és martalócok valának. Fosztogattak és sanyargattak, öldököltek és paráználkodtak, nem nyugodhatott tőlük lélek, se férfi, se nő, se gyermek, se paraszt se kézműves, se szűz se szerzetes (rejtélyes késztetés hatására a szüzek és szerzetesek főképpen nem), nem maradtak veszteg erdőn és mezőn, utakon és falvakban, vásárokon, de még saját váramban sem, még a remetéket is kifosztották, és erőt vettek rajtuk. Hogyan fékezzem meg őket? Hogyan csillapítsam hitvesem, Guinevere örökös étvágyát, hogyan tegyek szert csendre, és hogyan gyarapodjam e rablóbanda által? A kő, a kerek kő, mely köré várkastélyom épült, s melyet kitenni semmiképp se sikerült, sugallatot hozott, ami még a szenilis gazember Merlint is meglepte egyszerűségével. Így született a kerekasztal lovagjainak nemes társasága. Fékezd meg a szertelen indulatot, adj formát az alaktalan erőnek, hozz révületet az indulatra, és keltsd fel a kapzsiságot, a féktelen mohóság elé tűzzél ki célt, mely nemes cselekedetnek mutatja magát orcátlanul, legyen távoli és minél pimaszabb, annál hatásosabb. A Grál kehelyben mi az értékesebb, Krisztus vére vagy a nemes fém, mi a csillogóbb, az üdvösség általa vagy az ékkövek rajta?! Esetleg az útközben összerabolt igazgyöngy, összetört csont, megtiport erény? Adj szent célt, távolit, s olcsón vész öröklétet és földi gazdagságot. Szabadrablás bíborpalástban. Ezzel feltaláltam a keresztes hadjáratot Gergely és Orbán előtt, feltaláltam a lovagrendeket, mert kell a szépség és kell a cél, és a gazember szeret jámbor imák közepette alapítványi hölgyekkel teázni önnön dicsőségére.

Merlin, udvari varázslóm, a vén bolond, néha világhatalmat ígér, máskor beiszik, és ostobaságokat rikoltoz a vár fokáról, legutóbb azt jósolta, hogy a tűz a vízzel fog egyesülni, és abból egy késői hazánkfia, bizonyos Watt Jakab önjáró szekeret, vasból kovácsolt utakon futó kocsit

eszkábál, és ez lesz a vég, az emberiség végének kezdete, a romlás kezdete, és az idő gyorsuló pörgésbe kezd. És aki nem éli át ujjongva a fejlődésnek csúfolt esztelen torlódást, azt cenrtrifugális erővel veti ki a gravitációból az új sátán teremtette gépek által gerjesztett hatalom káprázatába beleszédült emberiség, és a nevét veszített, arcát váltó diadalmas ördög boldogító istenségként szórja a lelket felfaló csilivi portékáját mohón habzsoló nyomorultak elé önkéntes pusztulásuk biztos garanciáját. Olyan fertelmes bűnök kora jön el, melyekhez foghatót gazemberségben az én kis lovagjaim álmodni se mertek, de jó, hogy akkor már nem élek, és hitvesem is régen mélyen hallgatni fog, akkor már Avalon is a múlté lesz, porladt sziklahomok, hazug, vak tükörben homályló emlékezet.

Guinevere

Én, Guinevere, minden angolok, szászok, jütök meg a szigetünkön tenyésző többi népségnek királynője (csak királynéja, nagy különbség! – amíg az uramnak királynő vagyok, addig nektek is, akadékoskodó büdös csürhe) mint a női principium letéteményese, egyetlen záloga. A női principiumot dolgoztatni kell. Állandóan és szünet nélkül. Ha nem kap táplálékot, energia-utánpótlást az összpontosításra, hogy folyton buzgó forrásként patakká majd folyóvá növekedjen, beszárad, összezsugorodik, és értelmét vesztett gubó, teher, a létezés megcsúfolása, a romlás forrása, és nem utolsó sorban az egyensúlyt felborító tehertétel, a szétesés elindítója. A bizonytalanság láthatatlan veszélyes kór, ami könnyen járvánnyá növekszik. De a királynő nem ránthat magára egy csörömpölő fegyverhordozót, ha éppen, de közbe meg mért nem? Csak a principium ne apadjon.

A női bőr tulajdonsága, hogy öregedik. Így van ez a birodalmakkal is. Artúr állandóan háborúzott, a lovagjai meg fosztogattak, csak már nem idehaza, hanem Európa szerte. Merlin véletlenül idevarázsolt egy hóbortos jenkit, holott Amerika még föl sincs fedezve, és azt híresztelték, a boszorkányt baltával akartam lefotografálni.

A principunám meg sorvadozik. Lancelot imád, összes koszos zsebkendőmet a gatyájában hordja, és összegyűjt minden vackot, hogy a lábam elé hordja. Nincs érzéke, hogy mi kell a nőnek, és főleg, hogy hogyan lehet realizálni valamit ebben az idétlen világban. Ó, egy szénakazal legalább. Felőlem a szemét is becsukhatná közben, az alatt a három perc alatt az arabok csak nem rohanják le

Britóniát.

A kor szerelmi kultúrája katasztrofális. És ezek a lantok, fidulák. A fuvoláról se jut eszükbe semmi.

Artúr bezzeg tud udvarolni. Valahogy rám hengeredik, és elsusogja, hogy a jütlandiak megadóztatását úgy kellene megszervezni, hogy azért továbbra is szeressenek mint királyukat, de ne akarjanak kardélre hányni mint uralkodót, pedig minden okuk meg lenne rá.

Végül az egész olyan szánalmasan egyszerűen oldódott meg. Amikor Artur Galliába ment háborúzni, mert Róma csípte a szemét, pedig elég messze van, előtte megeskette az udvarban lézengő maradék lovagokat, Sir Galahad, Sir Ector, Sir Bors, Sir Blamour, sir Bleoberis, hogy vigyáznak rám. Ami tőlük telik két zabálás között. Királyom unokaöccse, Mordred nem tisztelte az erényeket, cseppes se volt álszent, és mindent akart, amely tulajdonság imponál a nőknek. Akart engem, akarta a birodalmat, és el is érte. Előtte sikerrel elhíresztelte, hogy viszonyom van Lancelottal, amivel megalapozta a történelmi fennmaradáshoz nőknél feltétlenül szükséges jelen- és jövőbeli rosszhíremet. Egy férfi. Akit nem tántorítottak el a nő meg a birodalom sokasodó ráncai.

Artur halálos sebesüléssel jött haza a győztes csatából. C'est la vie' mondta ősi gall nyelven, mielőtt kilehelte lelkét. A legendás kardot, az Excaliburt visszadobták a tóba, mintha sohasem létezett volna. Innen nézve az egész lovagkor fölösleges volt.

(lábjegyzet: fenti munkát súlyos hiba volna forrásként kezelni)